10de JAARGANG — CURAÇAO DEN 2n. DECEMBER 1893 — N° 518

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,25.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl 0.50, voor elken regel meer fl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, N° 129.
UITSLUITEND AGENT VOOR EUROPA :
P. JOLY & J. MARTIN,
66, RUE LAFAYETTE PARIS.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2,— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl 10,— pa anja.
Un number só fl. 0,25.
Un anuncio di 1 té 7 regel fl. 0,50 cada regel mas fl. 0,07½.

VERDIENDE LESSEN.

Na al wat wij reeds over het bezoek der Russen aan Frankrijk geschreven en van anderen te lezen gekregen hebben, konden wij dit onderwerp veilig laten varen indien wij het niet nuttig oordeelden, de volle aandacht onzer Lezers te laten vallen op één treffende waarheid, die in meerdere omstandigheden van dit bezoek daghelder uitschijnt. Die waarheid zou men gevoeglijk kunnen weergeven in deze woorden : Werpt den godsdienst niet weg, of het vergaat U slecht. Het is mogelijk, dat wij hier nu of dan in een herhaling zullen vervallen het aanstippen der een of andere gebeurtenis reeds in ons blad gemeld : dit heeft echter deze goede zijde, dat het geheel beter in ons geheugen geprent zal blijven.

De hoogwijze mannen, die tegenwoordig de leiding van Frankrijk in handen hebben, meenen bij elke gelegenheid te moeten toonen dat zij God en godsdienst missen kunnen, en verbeeldden zich dan ook dat nieuwmodisch waande anti-clericalisme ook tegenover de Russische bezoekers te kunnen volhouden. Dit is hun echter slecht bekomen.

In het heele programma der feestelijkheden was geen sprake van de minste kerkelijke plechtigheid.

Welnu, de Russen begonnen met onmiddellijk, tegen alle officieele programma's in een plechtig *Te Deum* te gaan zingen in hun eigen kerk van de *rue Daru*. Dat was de eerste les, en een die gevoelig mocht heeten ook.

Als de vroede regeeringsmannen in hun anti-clericale verblinding niet alle besef hadden verloren, hadden ze onmiddellijk met de les hun voordeel kunnen doen. Zij hadden zich zooveel moeite gegeven om den bezoekers aangenaam te wezen, en dezen lieten hun als eerste begroeting gevoelen, wat zij vergeten hadden. Nog was het tijd hun verzuim in te halen ; ze hadden zich eenvoudig te wenden tot den kardinaal-aartsbisschop van Parijs om hem te verzoeken in de *Notre Dame* een pontificaal *Te Deum* te zingen, als het glanspunt en de bekroning van al de officieele feestelijkheden. Maar dat denkbeeld kwam bij hen niet op. De aartsbisschop, de hoogste kerkelijke waardigheidsbekleeder in Frankrijk, had met de ontvangst van den bondgenoot des lands niet te maken. Hij werd niet waardig gekeurd om aan te zitten bij het officieele feestmaal, waarop vele onbeduidendheden waren uitgenoodigd.

De Russen gaven hun gastheeren hier alweer een les in de welvoeglijkheid, die zij niet licht zullen vergeten. Admiraal Avellan ging met zijn staf van officieren plechtig zijn opwachting maken in het aartsbisschoppelijk paleis en bracht kardinaal Richard in de eerbiedigste bewoordingen den dank van zijn keizerlijken meester over voor de teruggave der gewijde vanen van Eupatoria.

De aartsbisschop van zijn behoefde geen officieele uitnoodiging van de zijde der regeering, om te weten dat een openlijke nationale dankzegging aan God het eerste nummer had behooren uit te maken van een passend feestprogram. Uit eigen beweging liet hij het *Te Deum* zingen, waaraan geen president of minister had gedacht, niet alleen in de kathedraal der hoofdstad, maar bovendien nog in de nationale basiliek van het H. Hart op den heuvel Montmartre, waar honderdduizend katholieken met den dank- en jubelzang instemden en tal van Russen, niet officieel aan de plechtigheid kunnende deelnemen, die toch als gewone burgers bijwoonden.

De regeeringsmannen schitterden natuurlijk door hun afwezigheid. In hun belachelijken trots meenden zij van die grootsche spontane uiting van het katholieke Frankrijk geen notitie te moeten nemen. Maar onmiddellijk volgde als een knoetslag, recht uit St.-Petersburg, die hen, weldra tot andere gedachten moest brengen.

De czaar in persoon liet de „ uitdrukking zijner aandoening en erkentelijkheid" overseinen voor de luisterrijke dankplechtigheid, door den aartsbisschop, bij de volslagen onverschilligheid der officieele wereld, uit eigen beweging gehouden.

't Is nog moeilijk te vatten, hoe de anders zoo prikkelbare anti-clericalen zich onder al die vernederingen, hun toegebracht, een week lang goed hebben kunnen houden en met een vergenoegd gezicht al die slagen ontvangen. Het moet den minister van Onderwijs heel wat gekost hebben, openlijk de veroordeeling van zijn scholen zonder God uit te spreken, door ter algemeene kennis te brengen wat zijn collega uit St.-Petersburg hem meldde, namelijk dat in Rusland de heele schooljeugd God vurig bad voor de Fransche vrienden. En hoe aangenaam moet het geweest voor president Carnot, die in al zijn toosten zorgvuldig den naam van God vermijdt, elk oogenblik de Russen 's Hemels zegen over Frankrijk en hem te hooren afroepen, terwijl zijn ooren tuitten van het czarenlied: „ Eere zij God !"

Het was of alles samenspande, om den godsdienst, dien zij angstvallig uit het feestprogram hadden pogen te weren, telkens tot hun beschaming op den voorgrond te brengen. Tevergeefs hadden zij de *Notre Dame*, de grootste glorie van Parijs, aan de Russische bezoekers pogen te onttrekken door hen alles te laten zien — den Eiffeltoren, de boulevards, de opera — behalve de kathedraal : de Russen wisten zonder hen den kardinaal-aartsbisschop te vinden en zullen ook de *Notre Dame* wel niet voorbij zijn geloopen. Tevergeefs onthielden zij zich van deelneming aan het *Te Deum*, getrouw aan hun beginsel van nooit een voet in een kerk te zetten : tegenover de Russen waren zij gedwongen, allen van groot tot klein, zich in een katholieke kerk te vertoonen. Het was bij de begrafenis van Mac-Mahon, waar zij, tegenover de edelmoedige hulde door de Russen gebracht aan den overwinnaar van den Malakoftoren, hun kleingeestige anti-clericale gezindheid wel moesten verbergen. Waar zelfs de Russen er een eer in stelden de lijkbaar van den held, die eenmaal tegen hen de wapenen voerde, te volgen tot in een katholieke kerk, daar konden toch zijn landgenooten uit priestervrees moeilijk aan de deur blijven staan : en zij zagen zich alzoo genoodzaakt, voor heel Parijs en voor de heele wereld in den grooten doode ook den Christen te eeren.

Tot op het laatste oogenblik lazen de Russen hun de les op het stuk van draagzaamheid, welvoeglijkheid en eerbied voor den godsdienst. Terwijl te Parijs verzuimd werd, den aartsbisschop een plaats bij de feestelijke ontvangst te geven, noodigde admiraal Avellan, alvorens de haven van Toulon uit te zeilen, pater Charmetant den directeur generaal van het Liefdewerk der scholen in het Oosten, tot het feestelijk afscheidmaal aan boord van zijn schip. Ook een slag, die te Parijs gevoeld moest worden ! Ja zelfs na het Russisch eskader al is weggezeild, gaat de opperbevelhebber der Russische vloot nog voort, den Franschen vrienden eerbied voor den godsdienst in te prenten. Grootshertog Alexis, de tweede broeder van den czaar, die te Parijs *incognito* de betoogingen ter eere der Russen heeft bijgewoond, heeft zich, na het vertrek zijner landgenooten uit de hoofstad, begeven naar... Lourdes, in gezelschap van de groothertogin van Leuchtenberg, prinses Kotsjobey, prins Eugenius en zijn adjudant.

De grootvorst en zijn gevolg hebben met een ingetogenheid, die alle toeschouwers stichtte, de basiliek en de miraculeuze grot bezocht, waar de prinsessen, bij een tweede bezoek, verschillende godsdienstige voorwerpen lieten aanstrijken.

Tot het laatste toe, en in alles, hebben de Russische bezoekers hun gastheeren te verstaan gegeven, dat zij door hun bondgenooten God en godsdienst wenschen geërbiedig te zien. Terwijl het katholieke Frankrijk officieel van alles werd uitgesloten en doodgewezen, hebben zij zich bij voorkeur tot dat kathol. Frankrijk gewend, zonder minste consideratie voor de „ vrijzinnige'

FEUILLETON

Ave Maria

No jora, estimada Maria, nos separacion no ta pa eterno, pasobra mi ta bolbé, ricoe i jenar coe gloria i anto lo mi hiba bo como mi esposa, na templo di musanan.

For di tempoe koe el a papia e palabranan-ai, dos anja a pasa....

Dos anja ! Ki liger nan a boela, si un dia ta doena nos legria tras di otro ; com nan ta hala nan, ora si disgustoe i semper disgustoe ta nos parti ! El muher també nan a dura largoe, nan a danja i kibra su forzanan, haci su alma enfermo i su curpa débil, terribel débil....

El tabata sonrisa, ora el tabata corda, com dokter a mandé keda hopi tempoe na coenucoe, pasobra su pechoe tabata fatigá di canta muchoe, i com el a huzga necesario koe un variacion chikitoe mester a doené di sinti su influencia riba su salud. Pero palabranan di dokter no a juda, semper el a keda sigi canta e mes cantica.

Nunca e cantica a fadé ! El...el a boeté na tono, e lyrio koe tabata sali di djé, ta el a saké for di su wowonan, i ora el tabata clá, el a haja honor di por recité. I el a canté coe ardor, repitié masjar hopi bez i cada bez koe el tabata lora for di su lipnan, el a ranké for di mundoe i gritéle :

Ave Maria.

I atrobé el a hari, ora e momentoenan duci ai a drenta su spiritu, ma e biaga-aki no sincero, pasobra el tabatin un poco idea koe el (homber) a hacié culpabel na infieldad. Ja el mester a bolbé !

Si, poco dia pasá el tabata cria speranza ainda, i el tabata reza pa su bolbementoe, ma awor tabata sigur, el a kibra su palabra.

Asina tantoe posibel el a busca di kita su spiritu for di e pensamentoe tormentoso-ai, el a kere, spera, spanta koe ocupacion grandi tabata haci su salimentoe imposibel, i el a consolé cordando, koe tabata bai é bon.

Si el a moeri, el a corda otro biaga, anto su dianan també lo tabata contá, anto pronto lo el a sigié den reino di tiniëblanan.

Ma ora el a informa koe el no tabata morto, koe ningun enfermedad no tabata tenele marrá na cama, koe nada no tabata strobé (e homber) di jega cerca djé (e muher) i koe el tabata ricoe i célebre i por a goza na gustoe di toer placer, ora un boz interior tabata bisé, koe sigur el a loebidé, anegé pa contesta amor di un otro, anto riba su cabez tempestadnan di bida tabata reuni, ofendé su forza di hubentud i machicá su coerazon bao di cargo di un sufrimentoe insoportabel..................

Pakiko lo el no a bini ? Mil bez e muher a haci e mes e pregunta-ai, ma nunca el por a haja un bon motiboe Lo e infiel no por a wanta riba e camina koe ta slip di fortuna sin speranza i di gloria ripiente ?

E simpel *Ave Maria* a hibé na fondamento di su careda di artista, habrié camina di honor i grandeza, i awor koe el tabata su presentimentoe berdad, awor el no a bolbé. Pa haci kiko tampoco su revuelto lo sirbi ?

El a bira lomba p'é i loebidé hopi tem caba i no tabatin ni amigoe ni familia ! I ki probechoe recuerdo na e mucha muher bleek i pober lo moenstré ?

Den ciudad di mundoe el por haja majornan sin numero, koe lo pleita otro honor di presenta e componista hoben nan jioe-muher. Podiser, ja cualkier senjorita a cohé den las caba coe placa of estado,— ma esaki lo stimé, manera el a haci coe e amor desinteresado, sacrificante ? Solo bahando tabata tira su ultimo rajonan riba e cara bleekdi Maria i luzé coe un color di oro....i hibé ora pa ora mas den e pregunta indisoluble :

"Pakiko lo el no a bolbé awor ?"

Coe ki gustoe el tabata kier bolbé jama e cientoe dianan koe a separé for di djé, kiko lo el no kier a doena pa solamente un bista riba su cara— un sol— primer koe el a separa di mundoe, pasobra su fin tabata cerca. Ma promer el mester a moenstré ainda un recuerdo chikitoe, ainda su composicion mester a resona den murajanan di misa, i anto lo el moeri coe consuelo. Si, esai el mester a bai pidi Director di koor di cantadornan. Semper el tabata un di e mehor cantadornan di koor, sino prima donna, i solamente riba consegoe di dokter el a confia su partida na otro ; ma pa ultimo, promer koe el toema dispidida di mundoe lo el drenta atrobé i anuncia alabanza di la Birgen. *E tasigi.*

begrippen der regeeringsmannen. En daardoor hebben zij zich de ware vrienden van Frankrijk getoond.

„Werpt d̶n godsdienst niet weg!" blijft luide uit deze gebeurtenissen naklinken. Werpt den godsdienst niet weg, opdat het U niet slecht verga!

NIEUWSBERICHTEN.

CURACAO.

Tot leden van de Kamer van Koophandel en Nijverheid zijn gekozen de heeren: J. S. Joubert, J. H. M. Ellis en Rodolfo Pinedo.

De Nederlandsche Schoener Gouverneur van den Brandhof zal op Maandag, den 4n. December a. s. naar de eilanden Saba, St. Eustatius en St. Martin N. G. vertrekken.

De mails zullen op den vertrekdag om 2 uur des namiddags worden gesloten.

Met genoegen mogen wij wederom vermelden, dat de Eerw. Zuster Pacifique [Urdaneta] en de Eerw. Zuster Berchman [Look] met uitstekend gevolg het examen in de fransche taal dezen morgen hebben afgelegd.

In dank ontvangen wij heden het: *Tweede jaarlijksch verslag van het St. Jozefs-Weeshuis voor Jongens, te S. Rosa*, dat, hoeveel behoeften daar ook nog mogen bestaan, toch een voldoening schenkt, die wij hopen dat immer grooter zal worden.

NEDERLAND.

Vorstin Marie von Wied, die voor eenige maanden haar arm brak, heeft zich thans tot volledig herstel te Parijs onder de behandeling van dr. Mezger gesteld.

— In den ouderdom van 84 jaren is te 's-Gravenhage overleden de grijze hofprediker, ds. C. E. Van Koetsveld. Hij werd in 1807 te Rotterdam geboren, studeerde te Leiden en was sinds 1849 predikant bij de Ned. Hervormde Gemeente in de Hofstad. Was hij bekend als een man, die kennis aan godsvrucht en verdraagzaamheid paarde, ook als letterkundige bezat hij een goeden naam. Behalve 3 bundels met novellen, schreef hij ook de *Schetsen uit de pastorie te Mastland*, welk boek acht drukken beleefde.

— Professor Janssen, de sterrenkundige, heeft uit spectroscopische onderzoekingen in zijn nieuw observatorium op den Mont-Blanc ontdekt, dat er geen zuurstof is in de zonneatmosfeer. Hij leidt daaruit af, dat de algemeene invloed van de zon op onze aarde nog duizenden eeuwen dezelfde zal blijven.

—In de laatste weken, zegt de *Deutsche Wochenzeitung*, zijn buiten verhouding meer troepen naar Indië gezonden dan tot dusver. Vermoedelijk bestaat bij de regeering het plan om eindelijk Tamiang, waar in den laatsten tijd de met voorlaadgeweren gewapende inlanders onder hunne aanvoerders belangrijke verliezen leden, van Atjhesche rooverbenden te zuiveren en de voornaamste plantages en industrieele ondernemingen in Deli te beschermen.

—In de vorige maand heeft de president der arr. rechtbank te Breda ter inweiding van het nieuwe rechtsgebouw een redevoering uitgesproken, waarin hij belangwekkende bijzonderheden mededeelde over de vroegere rechtstoestanden in de baronie te Breda.

„Nu moet men zich het verblijf in het rasp- of spinhuis niet zoo afschrikwekkend voorstellen als dit thans het geval is; integendeel, voor de boeven van professie had dit gemeenschappelijk leventje iets uitlokkends; de tucht liet gewoonlijk veel te wenschen over; het personeel, dat hen bewaken moest, werd dikwijls uit gewezen tuchtelingen gekozen, omdat men veronderstelde, dat dezen door hun vroeger verblijf in het spinhuis meer bekend waren met alle streken en listen hunner vroegere lotgenooten, gelijk nog veel later zelfs het denkbeeld heerschte, om ook de politie uit dat volkje te recruteeren: men meende toen het best, dieven met dieven te kunnen vangen.

„En ook de kost was toen ter tijde in de gevangenissen niet zoo kwaad.

„In het reglement van het rasp- en tuchthuis der stadsbaronie van Breda van 1707 vind ik toch dat de gevangenen op Zon- en feestdagen zullen hebben: gezouten of gekookt vleesch of spek met boonen, kool en een stuk roggebrood van ruim ½ pond, 's avonds karnemelk met havergort en twee sneden roggebrood met boter of kaas, en in de week dan eens graauwe erwten of stokvisch met boter, dan weder potjebeuling met vet, steeds brood met boter of kaas en iederen dag 1½ kan bier; ja zelf op feest- en kermisdagen een extra soort van f 6. de ton.

BUITENLAND.

Rome. — Leo XIII, den Russischen keizer een blijk van vriendschap willende geven, heeft hem een rijk gebonden exemplaar van het oude Slavische missaal gezonden, d. i. het Misboek, hetwelk in Rusland in gebruik was, toen het nog tot de Katholieke Kerk behoorde en zich niet in het schisma had teruggetrokken.

—De maand van den Rozenkrans heeft voor haar verscheiden nog een denkbeeld zien opperen, dat alleszins overweging verdient en grooten bijval vindt. Men wil een heiligdom oprichten ter herinnering aan de wonderdadige tusschenkomst der Rozenkranskoningin, nu drie eeuwen geleden, toen de Christelijke strijdmacht te Lepanto den Islam in zijn verwoestend oprukken in Europa stremde.

Terwijl allerlei feiten van betrekkelijk gering, soms volstrekt onbeduidend belang voor de herinnering van het nageslacht bewaard worden door de oprichting van monumenten, wordt aan de schoone kust van Lepanto zelfs het eenvoudigen gedenkteeken gemist aan deze wereldgebeurtenis. Dit verzuim wil men thans herstellen.

In het Eucharistisch Congres te Jerusalem rijpte het denkbeeld, om ter eere van Maria, die zoowel door de Latijnsche als door de Oostersche Kerken even vinnig vereerd wordt, te Lepanto een heiligdom te stichten, waar het H. Misoffer zou worden opgedragen en de Rozenkrans gebeden, om van God ter liefde van Zijnen Zoon en op de voorbede van diens H. Moeder, de zoo vurig gewenschte hereeniging der beide Kerken te verkrijgen.

Thans is in de Romeinsche Katholieke bladen een beroep op het volk gedaan, om hun penninkske bij te dragen voor den bouw eener kerk op de grens van het Westen en het Oosten. Het zal eene eenvoudige kerk worden, geen dom of basiliek, wijl de beteekenis ervan niet in de vormen maar in de idee, welke zij vertegenwoordigt, zal gelegen liggen.

Een merkwaardig herderlijk schrijven is dezer dagen uitgevaardigd door het Episcopaat der beide kerkprovincies van Piemont, Turijn en Vercelli. De achttien Kerkvoogden geven daarin gezamenlijk hunnen geestelijken eene handleiding tot het prediken over en het optreden in de maatschappelijke vraagstukken.

— Donderdagochtend 2 Nov. had te Rome de begrafenis plaats van een Dominicaan en wel — wat zeker zeldzaam is — met officiëele praal. Achter de Paters na den lijkwagen kwamen de deurwaarders van het ministerie van marine, het geheele Kabinet was vertegenwoordigd, vervolgens de burgemeester, oversten der pompiers en in vol uniform de stadsboden van Civitâ-Vecchia (zijne geboorteplaats) met een groote krans en de stads-banier.— Men bewees de laatste eer aan wijlen pater Guglielmotti.

Geheel Rome kende dien braven Dominicaan, die op 15jarigen leeftijd het ordekleed aantrok en 81 jaren oud is geworden. De Koning, de zeeofficieren en allen, die hem kenden, groetten hem altijd met achting.

Onder zijne witte pij klopte een echt zeemanshart, en daardoor is hij beroemd geworden. Zijne vacanties gebruikte hij om zeereizen te doen en marine-studiën te maken. Hij heeft in de wateren van Frankrijk, Engeland, België, Duitschland en Griekenland gekruist, dikwijls aan boord van een oorlogsschip. Tal van boeken heeft hij over de zeevaartkunde uitgegeven, waarin hij door en door meester was, terwijl eene verzameling door hem geteekende kaarten een allerkostbaarste Atlas vormen. Zelfs admiraal Nino Bixlo en generaal Cadorna kwamen hem dikwijls om raad vragen in marine kwesties.

De liberale *Tribuna* noemt hem *questa grande figura di monaco erudito e marinaio*: die grootsche figuur van een geleerd monnik en zeeman.

Z. H. Paus Leo achtte pater Alberto Guglielmotti zeer, en de minister van marine, admiraal Saint Bon, had een schip naar hem willen noemen doch stuitte op de oude gewoonte, van schepen niet naar levenden, tenzij vorstelijke personen, te doopen.

Pater Guglielmotti, die lid was van het generaal-hof der Dominicaner-orde, dankte God, dat hij bijna volslagen doof was: zoo kan ik met meer oplettendheid studeeren, zeide hij dikwijls.

—Rome herkrijgt zijn uiterlijk van kerkelijke stad. In den loop der vorige week hebben de studenten de seminariën weer betrokken, de prelaten en kardinalen zijn van hun buitenverblijf teruggekeerd, en dezer dagen worden de lessen aan de Pauselijke scholen en universiteiten hervat.

Met St. Martinus worden de Romeinsche Congregatiën, die gedurende de maand October vacantie hebben gehad, als naar gewoonte heropend.

Ook komen de vreemdelingen reeds terug, de stad wordt zachtjesaan weer bevolkt. De herfst heeft met zijne regenvlagen zijne intrede weer gedaan, maar de weersgesteldheid is trots de onweders der laatste dagen nog zeer zacht.

In het Vaticaan maakt men reeds aanstalten voor den winter. De lijfarts des Pausen, dr. Lapponi, heeft den beheerder der paleizen aanvrage gedaan, dat er calorifères in de Sixtijnsche kapel, in de Consistorie zaal en in de groote Pauselijke vertrekken zullen worden geplaatst. Deze werden tot dusverre verwarmd met groote koperen komforen. Die wijze van verwarming is zeer algemeen te Rome en bestaat hierin, dat men heete asch en brandende doovekolen in een groot komfoor legt, dat midden in de kamer wordt geplaatst.

De Paus wil wel kachels laten zetten in de groote vertrekken, maar zooals de meeste zuid-Italianen kan hij, vuur en gemaakte warmte niet uitstaan: hij wil dan ook geene kachels in zijne particuliere vertrekken geplaatst hebben.

Frankrijk.— Te Parijs is aan de gevolgen van een borstkwaal overleden prinses Margaretha van Bourbon, dochter van den hertog van Nemours. De prinses was gehuwd met prins Czartoryski, weduwnaar van een dochter van koningin Christina van Spanje.

— De inrichting der schepen van beide Mogendheden schijnt veel te wenschen over te laten. Bij het vertrek der Russen uit Toulon had een ongeluk aan boord plaats, en nu verneemt men dat ook bij het binnenvaren van Ajaccio een stoomketel aan boord van het Russische admiraalschip sprong, waardoor zes man ernstig gekwetst werden, terwijl bij het vertrek van het Fransche eskader uit Toulon een officier machinist van het admiraalschip door het barsten eener buis gedood werd.

— Omtrent het Siameesch geschil zendt de correspondent van het *Journal des Débats* uit China eenige belangwekkende bijzonderheden. Hij zegt, dat de Chineesche regeering ernstig beraadslaagd heeft over de vraag, of China ten gunste van Siam tusschenbeiden zou komen in de Fransch-Siameesche kwestie. De keizerin-weduwe was evenwel tegen een tusschenkomst, waarbij China alles verliezen en niets winnen kon, gelijk zij verklaarde. „In de dagen van voorspoed zetten de koningen van Siam China aan den dijk," zeide zij, doelende op het feit, dat Siam reeds lang geen schatting meer betaalde, „en rekenden zij op de hulp van een vreemd land in geval wij voldoening mochten eischen; nu laten wij Siam aan zijn lot over. Wij hebben genoeg bij ons te doen. China is niet krachtig genoeg, om zich in zaken van andere landen te mengen."

— Weer komt eene droeve tijding uit Monte Carlo. Eene Fransche barones, derwaarts vertrokken om aan den speelduivel te offeren, heeft drie uren aaneen aan de roulettetafel doorgebracht en 200,000 francs verloren. Zij wist toen niets beter te doen, dan door kolendamp een einde aan haar leven te maken. Hare dochter, vijftien jaar oud, bevond zich in dezelfde kamer en heeft in hetzelfde lot gedeeld.

Belgie.— St. Hubert, de patroon der jagers, wordt steeds te Brussel goed gevierd. Als naar gewoonte had in de kerk op den Zavel de plechtige H. Mis plaats, bekostigd door baron De Villers-Grand-champs. Onder de uitvoering der mis met groot orkest, heeft de befaamde maatschappij van jachthoornblazers herhaaldelijk zich laten hooren. Eene overgroote menigte woonde de plechtigheid bij.

Duitschland.—Keizer Wilhelm gaf een blijk van menschenkennis, toen hij een krans liet leggen op de lijkkist van den lievelings veldheer der Franschen, Mac-Mahon. Die handeling gelijkt 't geen hij te Amsterdam deed, toen hij den beroemden De Ruyter huldigde door persoonlijk een krans op diens grafgesteente in de nieuwe kerk te leggen. De Franschen zijn getroffen, en voor de eerste maal spreken vele invloedrijke bladen op meer waardeerendentoon over onze Keizer, dan de gewoonte is. Men zegt nog wel niet veel, maar het is, alsof velen tot de ontdekking komen, dat Wilhelm een man is, die steeds voortgaat op den door hem-zelven gekozen weg. Hij wijkt niet af, maar houdt steeds het oog gericht op den vrede, zonder daarom een oogenblik de gewapende hand te laten zakken. Maar dat de machtigste vorst van Europa, en dat is Wilhelm ontegenzeggelijk, persoonlijk, alle middelen in het werk stelt om den Europeeschen vrede te bewaren, dat hij op waardige wijze toenadering betoont tegenover de Franschen door zijn groote mannen te eeren, is van de grootste beteekenis. Ook is het de gewoonte van den Keizer om zich gunstig uit te laten over de Franschen, dat bleek vooral, nu hij korten tijd geleden aan hun grenzen vertoefde, tijdens de legeroefeningen in Lotharingen. Dat de krachtige zich buigt, de hand der verzoening rijkt zonder ooit beleedigend of zwak te worden, is een bewijs van een edel karakter en die trek zal niet nalaten op den duur grooten indruk te maken op de Franschen. Zou het mogelijk zijn, dat Wilhelm nog eens als vriend door de Franschen begroet werd? Misschien.—De geschiedenis zal het leeren.

— Uit Hamburg wordt aan de *Köln. Zeit.* geschreven dat prins Bismarck weder regelmatig arbeidt, al is zijn lichaam nog zwak. Zijn „Mémoires" waren reeds vóór zijne ziekte gereed; zij bestaan uit 2 dikke deelen en hebben ten doel de staatkunde van Bismarck te rechtvaardigen. De prins geeft daarin rekenschap van zijne daden; nieuwe onthullingen over belangrijke gebeurtenissen in 1866 en 1870 geven zij niet. Omtrent de verdere lotgevallen der „Mémoires" is nog niets bepaald.

— Bij het te Hannover gevoerde proces tegen valsche spelers en woekeraars is gebleken, dat niet alleen jonge officieren, maar zelfs een generaal en een kolonel aan het spelen met verdachte lieden hebben deelgenomen, in plaats van, gelijk hun plicht was, den jongeren officieren te verbieden zich met hazardspel in te laten; allereerst met lieden, die in hun kring blijkbaar niet te huis behoorden. Er zijn van die officieren reeds disciplinair gestraft; in sommige kringen wordt er op aan-

gedrongen, dat de hoogere officieren, met name de regiments-commandanten, verantwoordelijk gesteld zullen worden voor het gedrag hunner ondergeschikten, op wie zij toezicht behooren te houden ook buiten den eigenlijk gezegden militairen dienst.

— De roman der Beiersche prinses, zal weldra eene gelukkige ontknoping hebben.

Zooals men weet, is de oudste dochter van prins Leopold van Beieren verliefd op een jongen luitenant, dien men aanstonds naar Metz heeft gezonden. De jonge officier, die het hart der kleindochter van keizer Frans Jozef gewonnen heeft is zekere baron van Seefried. De baron zal binnenkort met de prinses trouwen. Maar om hun verschil van stand kleiner te maken, heeft de Oostenrijksche Keizer hem den titel van graaf toegekend.

Daarenboven zal de jonge luitenant van zijn aanstaanden grootvader een kasteel in Oostenrijk en twee millioen krijgen. Hij zal ook in het Beiersche leger bevorderd worden.

Engeland. — De hertog van Argyll, de leider der Iersche unionisten, heeft een toespraak gehouden tot een groote unionistische meeting in de City-Hall te Glasgow. Hij verklaarde niet gekomen te zijn om een lans te breken voor de daad van het Hoogerhuis, toen dat college de *Home-Rule-bill* verwierp, en evenmin om die handeling toe te lichten. Zij sprak toch voor zich zelve. Spreker zou alleen in een critiek treden van des heeren Gladstone's Edimburgh-speech, waarin hij op zeer ongemotiveerde wijze tegen het Hoogerhuis was uitgevaren, vele feiten in het nadeel der regeering opzettelijk verzwegen had, andere op hartstochtelijke wijze verkeerd had voorgesteld en allerlei beweringen verkondigd, die kant noch wal raakten.

De hertog vond in de jongste politiek van den heer Gladstone een sterk bewijs, dat een man van 84 jaar niet eerste minister behoort te zijn; spreker zeide dat niet, om iets af te dingen op zijn bekwaamheden en welsprekendheid, maar om te doen uitkomen, dat een man van dien leeftijd niet handelt en denkt onder de vereischte verantwoordelijkheid, omdat hij geen politieke toekomst voor zich heeft. Onvermijdelijk — al ware hij ook een engel uit den hemel gelijk — moet hij nu en dan geneigd zijn te denken: *après moi le déluge*.

Spreker noemde het roekeloos, dat een staatsman als Gladstone, hoe eerwaardig ook in vele opzichten, zich nog vermeet diep ingrijpende en verstrekkende voorstellen te doen, waarvan sommigen eerst over zes jaren in werking zullen treden, als de ontwerper 90 jaar zal zijn. Het is niet zeer aannemelijk — meende spreker — dat hij dan nog de verantwoordelijkheid voor zijn daden zal kunnen dragen.

Ten slotte trad spreker in een critiek van het misbruik, 't welk Gladstone gemaakt had van het partijleiderschap, door zijn methode om partijmeerderheden naar zijn hand te zetten, en door het misbruik dat hij van de sluiting en afsnijden der debatten had gemaakt (precies als Salisbury en de unionisten indertijd zelven hebben gedaan.)

— Een vertegenwoordiger van *Cassell's Saturday Journal* heeft met sir Edward Watkin een onderhoud gehad over diens verschillende plannen. De tunnel van Engeland naar Frankrijk zou niet meer dan 42,000,000 gulden kosten, die van Schotland naar Ierland daarentegen 120,000,000. Voorts wilde sir Edward een toren bouwen bij Wernbley Park, die 150 voet hooger zou zijn dan de Eiffeltoren. De wetenschap zou daarvan zeer veel nut hebben, en het park zou, met de beklimming van den toren, een groot aantal bezoekers trekken.

Eindelijk ontwikkelde de onvermoeide ontwerper nog een plan om Ierland te doorgraven door een kanaal voor zeeschepen. Niet alleen zou daardoor de weg naar Amerika van Liverpool uit met een dag worden bekort, zoodat Ierland deze zeer drukke scheepvaart zou krijgen, maar bovendien zou men met behulp van dit kanaal het land kunnen bevloeien, en volgens sir Edward is de ongunstige agrarische toestand in Ierland grootendeels het gevolg van ontoereikende besproeiing. Dit kanaal zou loopen van Dublin naar de Galwaybaai en 96,000,000 gulden kosten. Dit echter zou niet zulk een groote som zijn, wanneer men maar eens wilde vergelijken met Amerika, waar men voor zulke werken niet terugdeinst.

— Volgens eene brochure van Gordon-Gorman bedraagt het getal bekeeringen tot den Katholieken godsdienst in deze eeuw meer dan 3000 personen van rang en van hoogen maatschappelijken stand. Onder deze bekeerlingen vindt men eminente mannen uit het leger, van de marine, de geneeskunde, van de balie, letterkundigen, uit de anglikaansche geestelijkheid, van de hooge scholen. Een ieder dezer klassen heeft mannen van verdiensten opgeleverd, die de Katholieke Kerk of als leek of als geestelijke groote diensten hebben bewezen. Van de 40 pairs uit het heerenhuis waren in 1892 niet minder dan 12 bekeerlingen, 2 markiezen, 7 graven en 3 baronnen. Van de 54 baronets waren 15 Katholieken. In het leger telt men 50 officieren, t. w. 12 generaals en 20 kolonels. Alle groote namen van Engeland vindt men thans in de katholieke Kerk vertegenwoordigd. Opmerkelijk is het feit, dat de groote beweging der bekeering uitging van Oxford, de zetel der hoogeschool, en dat de „clérgymen," de Anglikaansche geestelijkheid het grootste getal bekeerlingen leverde. Het ritualisme brengt de Anglikanen tot de Katholieke Kerk. Door de nasporingen van de vroegere ceremoniën en gebruiken, komen ze van zelf tot het punt van den afval van de eenige ware Kerk van Christus. Langzaam van aard is de Engelschman in het aanerkennen eener waarheid: zijn ze eenmaal zoo ver, dan zijn ze ook standvastig, eerlijk en oprecht in de naleving daarvan.

— Een proces tegen Stanley, den beroemden reiziger, is thans voor de „Queen's Bench" te Londen aanhangig. Appleton, een te Londen wonend Amerikaan, die in 1886 een contract met Stanley sloot over het houden van voordrachten in Amerika, eischt nu 1400 lire (f 16,800) schadevergoeding van hem, voor het verbreken van dat contract. Er was namelijk bepaald, dat Stanley zijn reeks van 92 voordrachten alleen zou mogen afbreken als de Koning der Belgen, in wiens dienst hij feitelijk nog stond, hem terugriep. De reiziger staakte echter de voordrachten toen hij door Mackinnon naar Europa geroepen werd om de Emin-expeditie te ondernemen.

— Den 1 November is een ernstige aanslag gedaan om een gedeelte van de Westminsterbrug, grenzende aan het Parlements-gebouw, te doen springen. Behalve een bom vond men verscheiden patronen, gevuld met kruit en kogels, op een ander gedeelte der brug. De bom, die ongeveer 10 pond woog, was voorzien van een koperen springbuis en geleek veel op de bommen, die door de artillerie gebruikt worden.

Waarschijnlijk heeft men hier te doen met eene anarchistische wraakneming over een kloppartij met de politie.

De laatste uitlegging, die gegeven wordt van den dynamiet-aanslag is, dat een eerzaam burger zich wilde ontdoen van een bom, die hij eens op een slagveld vond en lange jaren bewaarde, en het voorwerp daarom van de brug wierp. De Londensche bladen schijnen deze lezing aan te nemen.

Oostenrijk. — Wat in de laatste dagen door velen werd verwacht, is geschied: tegenover de coalitie tusschen de Duitsch-liberalen, de conservatieven en de Polen, heeft het Oostenrijksche ministerie-Taaffe het veld geruimd. 28 Oct. kwam de Keizer op 't onverwachtst uit Pesth te Weenen aan, nadat de premier hem in den breede had ingelicht over het Vrijdag-avond tusschen bovengenoemde partijen getroffen besluit. Op ontvangst van Taaffe's mededeelingen liet keizer Frans Jozef onmiddellijk te Pesth een trein gereed maken; om 5 ure in den namiddag was hij te Weenen en onmiddellijk ontving hij Taaffe, die hem het ontslag van het geheele ministerie aanbood. Een uur bleven Keizer en minister met elkaar in gesprek. Het schijnt wel dat Taaffe's pogingen om met de Polen en Hohenwartclub een overeenstemming te treffen niet met den gewenschten uitslag zijn bekroond, want de leiders der drie groepen zijn Zondag-ochtend door den Keizer ontvangen en de kansen op ontbinding van het Parlement zijn daardoor niet groot. Veeleer verwacht men de vervanging van het ministerie-Taaffe door eene kabinet Windischgrätz of Badeni met Plener Hohenwart en Jaworski als ministers. Een samenloop van omstandigheden heeft tot Taaffe's val geleid, doch de genadestoot heeft de premier zich-zelven toegebracht door zijne kiesrechtuitbreiding, welk voorstel hij heeft ingediend zonder eerst het terrein te verkennen door de verschillende partijen te polsen.

— Keizerin Elisabeth die te Gödöllö bij Buda-Pest vertoefde, heeft een groot aantal spoorwegreizigers het leven gered. Zij zag vele groote steenen op de spoorstaven liggen. Wetende dat over een minuut of 10 een trein zou voorbijkomen, snelde zij toe en had juist de steenen verwijderd, toen de volle trein voorbijsnorde.

— Voor de honderden behoeftige studenten, die te Weenen aan de hoogeschool studeeren, is een "mensa academica" (academie-tafel) of restauratie opgericht, waar zij 's middags tegen 30 en 's avonds tegen 20 kr. een voldoend maal kunnen vinden, bestaande in soep, vleesch, aardappelen en groenten. Ten einde lang tafelen tegen te gaan is bier slechts tegen extra-betaling en in kleine hoeveelheden te verkrijgen. Het ruime electrisch verlichte lokaal maakt in zijnen eenvoud toch eenen zeer aangenamen indruk, zoodat het aan een der muren gehechte plakkaat, met het in groote letters gedrukte onsterfelijke "gaudeamus igitur juvenes dum sumus." geen holle klank behoeft te zijn. Een milde gift van 20,000 fl. stelde de stichters in staat deze goede en nuttige inrichting in het leven te roepen.

— Het bidden bij den op- en ondergang der zon, wanneer men de vlag hijscht of strijkt, is niet alleen op de Russische vloot het gebruik of voorschrift, maar ook op de Oostenrijksche vloot, hetzij ze voor anker ligt of op de wateren dobbert.

Op het bepaalde uur worden de manschappen onder de wappens geroepen. De trompet geeft het teeken voor het gebed en de matrozen met hun geweer aan den voet en hun rechterhand aan hun pet, vervullen hun menschelijke en Christelijke plichten.

In het leger te land is hetzelfde reglement van kracht, maar hier wordt de tijd voor het gebed aangeduid door het kleppen van den *Angelus* op de kerktoren.

Elken nacht, van af de keizerlijke wacht op het paleis, tot de minste wachtpost onder commando van een onder-officier, worden door den schildwacht bij het eerste geklep van den *Angelus* onder de wapens geroepen.

De wacht stelt zich op, het geweer aan den voet en de officier of onder-officier geeft bevel zich tot het gebed in positie te stellen. De tamboer slaat een roffel of de hoornblazer laat zich hooren, terwijl de soldaten hun gebed verrichten en de officier plaatst zich in dezelfde positie voor zijn manschappen en richt zijn sabel, als teeken van eerbied, naar den grond.

Dit voorschrift is zeer oud, niet minder dan het prijken der beeltenis van de Onbevlekte Maagd, in goud gestikt, op de Oostenrijk-Hongaarsche vaandels. Zooals men weet is de H. Maagd ook de bijzondere *Patrona Hungariae*, en prijkt op de Hongaarsche munt haar afbeelding.

Amerika. — De burgemeester van Chicago, majoor Carter Harrison, is in zijn woning doodgeschoten.

Omstreeks vijf uur kwam een man den burgemeester spreken en loste vier revolverschoten op hem. De burgemeester, die op de sofa lag, werd doodelijk getroffen en overleed twintig minuten later. De moordenaar werd in hechtenis genomen en naar het stadhuis gebracht. De politie had groote moeite om den man te beschermen tegen de woedende volksmenigte, die hem wilde lynchen.

De moordenaar heet Prendergast en had reeds herhaaldelijk naar verschillende posten gesollicite erd. Sedert eenige dagen had hij reeds blijken van zinsverbijstering gegeven.

De burgemeester Harrison was een bejaard man. Na zijn rechtsgeleerde studiën voltooid te hebben, maakte hij gedurende twee jaren een reis door Europa en vestigde zich daarna te Chicago, waar hij een handelszaak vestigde. In 1879, na zijn terugkeer van een tweede reis door Europa, werd hij door de democratische partij tot lid van het Huis van afgevaardigden gekozen. Kort daarna werd hij gekozen tot burgemeester van Chicago, een post, dien hij gedurende vele jaren bekleedde.

De heer Harrison speelde een groote rol in de politiek en had reeds meermalen hevige twisten met zijn republikeinsche tegenstanders.

Prendergast, de moordenaar van de heer Carter Harrison, is voor de rechtbank verschenen. Zijn komst in de rechtzaal werd door het publiek met geschreeuw begroet. Slechts met groote moeite slaagden een twaalftal beambten erin, ernstige ongeregeldheden te voorkomen. De moordenaar was hevig verschrikt: het angstzweet stond hem op het gelaat. Hij zou gedurende het verhoor ineengezakt zijn, als de beambten hem niet hadden ondersteund.

— Te New York heeft een persoon in eene kerk revolverschoten gelost, schrik en ontsteltenis zaaiende. Een ander heeft den opper-intendant Byrnes met den dood bedreigd. Een derde liep door de straten, roepende dat God hem de zending had opgedragen, den consul van Cuba te dooden. Er zijn te New-York en Brooklijn op een dag niet minder dan dertien van die lieden gearresteerd. Te Washington zijn de wachtposten voor het Witte Huis verdubbeld, en president Cleveland kan het niet meer verlaten dan gevolgd door detectives.

— De wereldtentoonstelling te Chicago is Maandag 30 Oct. met gebed en gewijde muziek gesloten, in plaats van met de voorgenomen feestelijkheden, en met de vlaggen halverstok — als teeken van rouw over den vermoorden burgemeester Harrison. Met zonsondergang werden alle vlaggen geheel neergehaald. Er zijn ruim 20 millioen betalende bezoekers geweest — een groot getal, maar minder dan dat der tentoonstelling te Parijs in 1889, welke door 25,378,609 personen werd bezocht. Al de onkosten zijn betaald en de aandeelhouders zullen 10 of 15 percent van hun geld terug ontvangen. Dat zij niet alles terug krijgen, wijt men aan de zilver-kwestie die zoo nadeelig op handel en nijverheid werkte. Het zal hun echter nog meevallen, want zij hadden niet verwacht iets van hun geld terug te zien. De voornaamste aandeelhouder is de stad Chicago zelfs, die 10,000,000 dollars gaf. En zoo is ook deze „world's fair weer gedaan, en geworden tot ijdelheid.

VERSCHEIDENHEDEN.

De Amerikaansche *Eisenbahnzeitung* bevat een artikel over een nieuwe wijze om een vasten grondslag te krijgen bij het bouwen op een moerassigen bodem. Het denkbeeld is van een ingenieur daar te lande, dat bij hem opkwam bij gelegenheid, dat een gebouw van hout moest worden gezet, om als machineloods te dienen.

Hij liet namelijk, om vaste grond te krijgen voor de voornaamste grondpijlers, in kuilen van de noodige diepte tamelijk groote tonnen ingraven. De tonnen waren tot een ½ meter hoogte gevuld met niet al te grooten ijzeraf-

, krullen en spaanders. Op het midden danrvan plaatste men den paal en vervolgens werd de ton verder aangevuld met nog meer ijzerafval, die telkens goed werd aangestampt, tot de ton tot boven vol was. Daarna liet hij zeer langzaam zout water op de spanen en krullen druppelen, hetgeen tot uitwerking had, dat de inhoud der ton in een samenhangende steenharde massa veranderde. De hitte, die daardoor werd ontwikkeld, was zóó sterk, dat de palen aan de oppervlakte verkooldenhetgeen natuurlijk nog bijdroeg tot hun duurzaamheid.

De volgende anecdote omtrent Wekerle wordt aan de „Frankfurter Zeitung" uit Buda-Pest meegedeeld. Het blad laat hem die zelf vertellen: Toen ik benoemd werd tot minister-president en met pak en zak overging naar het bureau, bezorgde de meubel-vervoerder T. mijne zaken. Ik vroeg hem de rekening, maar hij antwoordde lachend: „Dat kan immers wachten, excellentie, totdat u weer—teruggaat. Hij schijnt dus weinig vertrouwen te hebben gehad in een lang leven van mijn ministerie. Ik zie den geestigen expediteur eens goed aan en nu is het mij, alsof ik den man eerder heb gezien.

— Hoor eens, meneer T., zeg ik, u komt me zoo bekend voor.

— Zeker, uwe excellentie, wij kennen elkander reeds lang, antwoordde hij, in den tijd, toen uwe excellentie nog advocaat was, stond ik als dienstman bij het huis, dat u bewoonde. Uwe excellentie was toen zeer tevreden over mij, want ik bracht altijd het meeste geld, wanneer uwe excellentie den rok—in de bank van leening liet brengen.

Nu herinnerde ik mij nauwkeurig den toenmaligen dienstman en zei tot hem: —Na, meneer T., u kunt met uw lot tevreden zijn, u hebt het tamelijk ver gebracht!

— Uwe excellentie echter ook! luidde het antwoord, dat met een diepe buiging werd gegeven.

De verschillende stelsels die beproefd zijn geworden tusschen Parijs en Londen, voor de gelijktijdige overbrenging van berichten per telegraaf en per telephoon, hebben goede uitkomsten opgeleverd, behalve het stelsel van Rysselberghe.

Het stelsel Picard, dat het eenvoudigste en meest practische is, heeft de meeste kans definitief te worden aangenomen.

BEKENDMAKING.

De publieke verkoop van ZILVEREN EN GOUDEN VOORWERPEN, beleend ter *Spaar- en Beleenbank*, van 1 Januari t/m. 30 Juni 1891, onder N°. 4901 A t/m. N°. 8923 A zal plaats hebben op Donderdag den 7n. December a. s. en volgende dagen.

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen, door de aanzuivering der verschuldigde interesten.

Curaçao, 2 December 1893.
De Voorzitter,
M. P. CURIEL.

ANUNCIO

Beendementoe públieo di PREENDANAN koe tien plaka fiá riba nan na *Spaar- en Beleenbank*, eesta eesnan di fo di 1 di Januari te 30 di Juni di 1891, bao di noember 4901 A te noember 8923 A, lo toema lugar Djaweebs, dia 7 di December i dianan koe ta sigui.

Ta pili interesadonan di evita e beendementoe ayi pagando intres koe nan ta debe.

Corsouw, 2 di December 1893.
President,
M. P. CURIEL.

VALE UNA ONZA DE ORO.

En el verano de 1879 un buque de vela chocó contra una roca, cerca de la costa de Irlanda, y en una hora se fué á fondo. El tiempo estaba muy cerrado y nebuloso, pero, afortunadamente había poco viento, el mar estaba tranquilo y la costa no distaba más de media milla. De la gente del buque se salvaron todos, á excepción de uno, un pasajero que se ahogó á pocas brazas de la bahía, en agua muy profunda. Cuando su cuerpo se recogió, se vió que el pasajero mismo se había despojado de sus vestidos, pero que al rededor de la cintura llevaba un ancho cinturon de cuero, *extraordinariamente pesado, lleno de monedas de oro.* Este tesoro fué el que le costó la vida. Si en el último momento hubiera podido este hombre deshacerse del cinturon y arrojar el dinero, hubiera alcanzado la orilla sano y salvo; pero no pudo hacerlo, y pereció.

Bajo diferentes circunstancias, saquemos también nuestra conclusión, después de hacer constar los hechos:—

En una carta fechada en Valencia á 6 de Mayo de 1893, la Señora Josefa Martínez escribe que por espacio de cuatro años había venido sufriendo de dolor de cabeza y de cierto dolor en el estómago. Probó diferentes remedios y cambio de aguas varias veces, pero sin embargo, no experimentó el menor alivio con unos, ni con otras. Desde luego se comprenderá que esto no sólo le causaba disgusto, sino gastos. Ay, cuantos gastan tiempo y dinero buscando en vano la salud, y hacen inútiles esfuerzos por arrojar el peso de una enfermedad. De qué buen grado sacrificarian el dinero, si á cambio de él pudiesen siquiera obtener la salud! Pero perder á un tiempo mismo dinero y salud, y hacer tentativas que terminan en otros tantos fracasos, sólo sirve para hacer creer al paciente que no existe remedio para su enfermedad, que le llena los dias de dolor, y de melancolía.

Pero felizmente para la Señora Josefa Martinez, dió al fin con lo que por tanto tiempo había andado buscando. Veamos lo que dice. "He vivido en el Grao, y allí, en la farmacia de Izquierdo, oí hablar del Jarabe Curativo de la Madre Seigel, y lo compré, y, gracias á su uso, he restablecido por completo mi salud. Si esta medicina me hubiera costado una onza de oro, no me hubiera dolido el gasto. Doy á Vdes, Señores, gracias de todo corazón, por este remedio á que tanto debo, y quedo de Vdes." (Firmado) Josefa Martinez, Calle del Palomar, No. 8, Valencia.

No pretendemos que en ese restablecimiento haya nada de milagroso, pues el único milagro de él consiste en que el Jarabe Curativo de la Madre Seigel (á diferencia de todas las demás medicinas que había empleado) era perfectamente adecuado á su enfermedad, que era—la indigestión ó la dispepsia. Esta enfermedad es tan común y tan destructora, que casi pudiéramos decir que no existe otra. Ella envenena la sangre y es la causa directa del reumatismo, de la gota, de la influenza, la bronquitis, la tisis, y de todas las formas de postración nerviosa. Sean cualesquiera los síntomas, el estómago es entónces la fuente del desarregio. Y esta es la razón del infalible éxito del Jarabe Curativo de la Madre Seigel en la curación de esta clase de enfermedad, lo que logra con facilidad manifiesta, aun después que los médicos más famosos se han reconocido impotentes para salvar al enfermo. El sistema digestivo es la fuente de la vida, de la salud y de la robustez: póngasele en órden, y todos los dolores desaparecen; extíngase la llama, y no arde ya más.

Otro testigo de la bondad de este medicamento:—

"Hace unos dos meses me hallaba en la farmacia de D. Fernando Pina, consultándole respecto al medicamento que debería emplear para curarme un dolor de estómago (dispepsia gástrica), del cual venía sufriendo hacía largo tiempo. Me recomendó el Jarabe Curativo de la Madre Seigel, y hoy en dia he de darle las gracias por su consejo; pues después de haber usado tan solo dos botellas de él, me ví completamente libre de la enfermedad. Gracias al Jarabe Curativo de la Madre Seigel, me hallo tan bien y tan fuerte que puedo volver otra vez á mi trabajo. Reciba, pues, la expresión de mi gratitud." (Firmado) Florencio Castro, Provincia de Burgos, Santo Domingo de Silos; Enero, 10, 1893.

La venta, rápidamente creciente, de esta preparación, demuestra la gran estima en que es tenida por todos cuantos la han usado. No sólo aquellos que están gravemente enfermos, sino la mayor parte de los que están ligeramente indispuestos deberían probar sus virtudes. Prevenir, es mejor que curar; no descuidarse, ni perder tiempo, porque, aunque no cuesta una onza de oro, vale más que una mina llena de ese metal.

Porqué, y qué es el dinero, sin la salud?

TYD-TAFEL.

DE STOOMSCHEPEN VAN "THE RED D LINE'

TUSSCHEN

NEW-YORK,

LA GUAYRA, PUERTO CABELLO, CURAÇAO, CORO EN MARACAIBO

1893.	Venezuela	Philadelphi.	Venezuela.	Carcacas.	Philadelphia	Caracas.
Vertrekt van NEW YORK....	Oct. 14	Oct. 25	Nov. 4	Nov. 14	Nov. 25	Dec. 5
Komt aan te CURAÇAO	,, 20	,, 31	,, 10	,, 20	Dec. 1	,, 11
Vertrekt van ,, ...	,, 21	Nov. 1	,, 11	,, 21	,, 2	,, 12
Komt aan te PTO. CABELLO	,, 22	,, 2	,, 12	,, 22	,, 3	,, 13
Vertrekt van ,,	,, 23	,, 2	,, 13	,, 22	,, 4	,, 13
Komt aan te LA GUAYRA..	,, 24	,, 3	,, 14	,, 23	,, 5	,, 14
Vertrekt van ,, ..	,, 26	,, 7	,, 17	,, 27	,, 7	,, 18
Komt aan te PTO. CABELLO	,, 27	,, 8	18	28	,, 8	,, 19
Vertrekt van ,,	,, 27	,, 8	,, 18	,, 28	,, 9	,, 19
Komt aan te CURAÇAO	,, 28	,, 9	,, 19	,, 29	,, 10	,, 20
Vertrekt van ,, ...	,, 28	,, 10	Sept. 20	,, 29	,, 11	,, 20
doet LA GUAYRA aan .... om passagiers en *Mails* aan wal te zettenen in te nemen	,, 29	,, 11	,, 21	,, 30	,, 12	,, 21
Komt aan te NEW-YORK...	Nov. 4	,, 17	,, 27	Dec. 6	,, 18	,, 27

Stoomschip Mérida.

Vertrekt van CURAÇAO......	Oct. 21	Nov. 1	Nov. 11	Nov. 21	Dec. 2
Komt aan te MARACAIBO......	22	2	12	22	3
Vertrekt van ,, ...	26	8	18	27	9
Komt aan te CURAÇAO........	27	9	19	28	10

De Stoomschepen van deze lijn zijn expresselijk in Philadelphia voor deze vaart gebouwd en hebben zeer geriefelijke kajuiten voor passagiers.

RIVAS, FENSOHN & Cia.,
Agenten.

Paul F. G. CURIEL biedt het geëerde publiek zijne diensten aan tot het geven van lessen in de Fransche taal en in het Italiaansch- of dubbel boekhouden.

Grondtaal: Hollandsch of Spaansch

Curaçao, 13 Juni 1893.

IMPRENTA DE LA LIBRERIA S. E. BETHENCOURT É HIJOS, CURAZAO